

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1122/2022
25.10.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Биљане Синановић, Дубравке Дамјановић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Звезданом Говедарица Царић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела одузимање малолетног лица из члана 191. став 3. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Олге Радичевић Видаковић Хаднађ, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К 702/20 од 13.05.2022. године и Вишег суда у Суботици Кж1 129/22 од 06.09.2022. године, у седници већа одржаној дана 25.10.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Олге Радичевић Видаковић Хаднађ, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К 702/20 од 13.05.2022. године и Вишег суда у Суботици Кж1 129/22 од 06.09.2022. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев браниоца окривљеног у преосталом делу, **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици К 702/20 од 13.05.2022. године, окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела одузимање малолетног лица из члана 191. став 3. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 5 (пет) месеци и због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 4 (четири) месеца, те му је изречена условна осуда и утврђена јединствена казна затвора у трајању од 8 (осам) месеци са роком проверавања од две године. Истом пресудом, према окривљеном је изречена мера безбедности забрана приближавања и комуникације са оштећеном. У делу одлуке о трошковима окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка, док је оштећена са имовинскоправним захтевом упућена на парницу.

Пресудом Вишег суда у Суботици Кж1 129/22 од 06.09.2022. године, делимичним уважавањем жалбе браниоца окривљеног АА, преиначена је пресуда Основног суда у Суботици К 702/20 од 13.05.2022. године, тако што се изречена мера безбедности забрана приближавања и комуникације са оштећеном, којом се

окривљеном забрањује приближавање оштећеној ББ на удаљености од 200 метара и приступ у простор око места становања и даље приближавање и комуникација са оштећеном, а у трајању од 1 (једне) године, отклања, док је у преосталом делу жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљеног АА, адвокат Олга Радичевић Видаковић Хаднађ, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи првостепену и другостепену пресуду и ослободи окривљеног од одговорности за оба кривична дела, или да укине побијане одлуке и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног одржао седницу већа, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), на којој је размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву за заштиту законитости указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, наводима да првостепена и другостепена пресуда у односу на кривично дело одузимање малолетног лица из члана 191. став 3. КЗ, не садржи све чињенице и околности које чине законска обележја овог кривичног дела, пошто није описано којим радњама је окривљени онемогућавао извршење одлуке надлежног органа, односно наведене привремене мере Основног суда у Суботици, при чему те радње нису прецизиране. Такође, према ставу одбране, у конкретном случају нема противправности, па самим тим ни кривичног дела одузимање малолетног лица из члана 191. став 1. КЗ, као ни кривичног дела из члана 194. став 1. КЗ, за која кривична дела је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом, а у ситуацији када су радње окривљеног предузете у најбољем интересу малолетног детета, како је то ближе образложено у захтеву.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Одредбом члана 191. став 3. КЗ прописано је да ко онемогућава извршење одлуке надлежног органа којом је одређен начин одржавања личних односа малолетног лица са родитељем и другим сродником, казниће се новчаном казном или затвором до две године.

Из чињеничног описа датог у изреци првостепене пресуде произилазе сва законска обележја кривичног дела из члана 191. став 3. КЗ за које је окривљени оглашен кривим правноснажним пресудама и то како објективна обележја која се односе на саму радњу извршења која се састоји у онемогућавању извршења одлуке надлежног органа којом је одређен начин одржавања личних односа малолетног лица са родитељима, и то на тај начин што је окривљени у временском периоду од 04.05.2020. године до 14.10.2020. године у Суботици, способан да схвати значај свог

дела и да управља својим поступцима, онемогућавао извршење решења – привремене мере Основног суда у Суботици број П2 865/17 од 14.02.2020. године, коју одлуку није испоштовао у горе наведеном периоду, јер мал. ВВ након окончаног виђања, није вратио у домаћинство мајке, већ је од 04.05.2020. године, мал. ВВ непрекидно боравио у домаћинству окривљеног, као и субјективна обележја јер је окривљени био свестан свог дела, чињенице да је исто забрањено и хтео је његово извршење.

Што се тиче навода браниоца окривљеног да је у конкретном случају искључена противправност дела како из члана 191. став 3, тако и дела из члана 194. став 1. КЗ, по оцени Врховног касационог суда, исти нису од утицаја на постојање наведене повреде закона, јер бранилац истима даје сопствену оцену утврђених чињеница из којих изводи своје правне закључке, другачије од оних који су дати у нижестепеним пресудама.

Бранилац окривљеног надаље истиче да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и у односу на кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, за које је окривљени оглашен кривим и осуђен првостепеном пресудом. Међутим, иако се формално позива на повреду закона која је дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, бранилац окривљеног у овом делу захтева у односу на кривично дело из члана 194. став 1. КЗ, оспорава чињеничне закључке суда који се односе на исказе саслушаних сведока и оштећене, као и налаза и мишљења вештака ортопеда др Михајла Видановића, износећи при томе сопствену оцену изведених доказа, као и сопствено виђење предметног догађаја и утврђено чињенично стање, које се разликује од оног описаног у изреци правоснажне пресуде и на својим чињеничним закључцима и својој верзији догађаја заснива став да је у конкретном случају учињена повреда закона. Међутим, по оцени Врховног касационог суда, на описани начин, бранилац правоснажне пресуде побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, односно повреде закона из члана 440. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, саходно правима која има у поступку, у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правоснажне одлуке и поступка који је претходнио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правоснажној пресуди, односно повреде закона из члана 440. ЗКП, Врховни касациони суд је захтев браниоца окривљеног АА, у овом делу оценио као недозвољен.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар – саветник
Звездана Говедарица Царић,с.р.

Председник већа – судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић